

Sygn. akt III CSK 152/15

POSTANOWIENIE

Dnia 9 września 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z powództwa A. P.
przeciwko J. M.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 9 września 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie
z dnia 2 grudnia 2014 r., sygn. akt I ACa 1219/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i przyznaje adw. R. S. (Kancelaria Adwokacka w K.) od Skarbu
Państwa - Sądu Apelacyjnego w Krakowie kwotę 1800 zł (tysiąc
osiemset zł) z należnym podatkiem od towarów i usług tytułem
zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu
w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 2 grudnia 2014 r. Sąd Apelacyjny w Krakowie – w sprawie o zapłatę – oddalił apelację powoda od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 13 czerwca 2014 r.

Od wyroku Sądu drugiej instancji powód wniósł skargę kasacyjną, wskazując na jej oczywistą zasadność.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Jeżeli przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest twierdzenie skarżącego, że skarga jest oczywiście uzasadniona, powinien w uzasadnieniu wniosku zawrzeć wywód prawny wskazujący, w czym wyraża się ta „oczywistość” i przedstawić argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest oczywiście uzasadniona. Wymaganie to jest spełnione, gdy skarżący wykaże, że wyrok zapadł z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym na „pierwszy rzut oka”, bez konieczności prowadzenia bardziej szczegółowej analizy (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 27 kwietnia 2006 r., I CZ 15/06, nie publ., z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, nie publ., z dnia 29 listopada 2007 r., II CSK 460/07, nie publ., z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08 nie publ.).

Oczywista zasadność skargi nie została wykazana. Odmowę przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego ds. transplantologii precyzyjnie uzasadniono, a ustawodawca celowo użył w art. 278 § 1 k.p.c. sformułowania „może”, podkreślając swobodę sądu orzekającego w tym zakresie. Podobnie odmowa dotycząca wniosku o zwrócenie się o dokumentację medyczną do jednostek służby zdrowia została przekonująco uzasadniona.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

l.n